

پیراهن تیم فوتبال آرسنال

پیراهن تیم فوتبال آرسنال

پیراهن تیم فوتبال آرسنال

کمپانی «لوتو» در سال ۱۹۹۱ جانشین کمپانی «آبیلیامنتو اسپورتیوو» در تولید پیراهن‌های تیم فیورنتینا شد و در نخستین فصل، لباس بنفش‌رنگ جذاب این تیم را طراحی کرد. در دومین فصل همکاری با فیورنتینا، «لوتو» در ادامه طراحی پیراهن‌های زیبا برای بنفش‌های فلورانس، پیراهن دوم این تیم را تلفیقی از سادگی و پیچیدگی در نظر گرفت: پیراهنی سفیدرنگ که رنگِ بنفش روی شانه‌ها و آستین‌هایش نقش بسته بود و طرحی پیچیده روی این رنگ بنفش خودنمایی می‌کرد.

این پیراهن در ابتدا با استقبال گسترده‌ای روبه‌رو شد و هواداران و بازیکنان تیم علاقه بسیار زیادی به آن نشان دادند تا اینکه کاشف به عمل آمد که خطوط روی آستین‌ها در کنار هم، نوعی طرح همانند صلیب شکسته نازی‌ها را تشکیل می‌دهد! این امر به خودی خود برای هر باشگاهی امری ناپسند است اما برای باشگاهی مانند فیورنتینا که به دنبال دوری از گذشته خود بود – مؤسس این باشگاه لونیجی ریدولفی یکی از اعضای حزب فاشیست ملی بنیتو موسیلینی است و حتی نام این ورزشگاه در ابتدا حیووانی برتا یک فاشیست ایتالیایی بود – امری به شدت ناراحت‌کننده به حساب می‌آمد.

فیورنتینا از آن پیراهن در چهار دیدار خارج از خانه در سری آ استفاده و سپس خط تولیدش را به طور کامل متوقف کرد تا با پیراهنی ساده‌تر به رنگ سفید عاری از پیام‌های ناخواسته سیاسی به میدان برود. البته این پیراهن راه خود را به فرهنگ‌های هواداری باز نمود و حالا دو دهه پس از تولیدش، ارزش بالایی بین برخی از هواداران تیفوسی فوتبال پیدا کرده است. این لباس شاید به خاطر طراحی زیبایش و شاید هم به دلیل پیام سیاسی پنهانی‌اش، امروزه یکی از پیراهن‌هایی است که خیلی‌ها به دنبال خریدش هستند. لباسی که البته میان هواداران فیورنتینا محبوبیت کمی دارد.
دلشش نیز جدا از مسائل سیاسی، این است که این پیراهن مربوط به فصلی است که فلورانسی‌ها علیرغم بهره‌مندی از ستاره‌های بزرگی همچون «اشتفان افنبرگ»، «برایان لادروپ» و البته «گابریل باتیستوتا» در پایان فصل به سری B سقوط کردند و پس از ۵۴ سال از سطح نخست فوتبال ایتالیا دور شدند!

دلوس در این باره می‌گوید: «سال‌های باتیستوتا-فیورنتینا برای پیراهن‌های فوتبال دوران مهمی بودند. هیچ دوره‌ای به آن اندازه از لحاظ زیباییایی پیراهن نداشت. پیراهن‌های زیبای فیورنتینا در آن دوره در یاد همه باقی مانده و تنها نکته عجیب در این بین، همان پیراهن دوم سال ۱۹۹۲ است! چگونه پیراهنی رویایی می‌تواند در اوج زیبایی لکه‌دار باشد؟ چرا پیراهنی که تنها چند مرتبه در طول فصل منجر به سقوط مورد استفاده قرار گرفته، اکنون تا این حد خواهان دارد؟ واقعاً جالب است که این پیراهن شگفت‌انگیز که با یک اشتباه طراحی همراه بوده و خیلی زود هم از صفحه روزگار کنار رفته، هنوز هم در لیست پیراهن محبوب برخی‌ها در رتبه‌های ابتدایی قرار دارد. ما ۵۰ سال بعد هم به این پیراهن اشاره خواهیم کرد زیرا این پیراهن داستان جذابی دارد که حتی عادی‌ترین هوادار را هم شوکه می‌کند.»

هارتز (لباس دوم- سال ۱۹۸۶)



در طی ۳۰ سال هیچ تیمی به جز سلتیک و رنجرز نتوانسته تا این اندازه جام قهرمانی اسکاتلند را به کلکسیون افتخارات خود بیفزاید. دو تیم شهر گلاسکو به معنای واقعی کلمه قهرمانی لیگ این کشور را به انحصار خود در آورده‌اند و به نظر نمی‌رسد که به این زودی‌ها تیمی بتواند آنها را از تخت پادشاهی به زیر بکشد.

در سالی که سلسله قهرمانی‌های دوگانه سلتیک و رنجرز آغاز شد، تیم هارتز می‌توانست مانع از قهرمانی سلتیک شود؛ «دنیس هارلی» در این خصوص برای «موزه پیراهن‌ها» نوشته است: «الکس فرگوسن تیم آبردین را در سال ۱۹۸۰ به سمت قهرمانی اسکاتلند هدایت کرد تا تغییر شرایط موجود را به بهترین شکل ممکن به تصویر بکشد. این تیم در سال‌های ۱۹۸۴ و ۱۹۸۵ هم به قهرمانی اسکاتلند رسید. پیش از آنها نیز تیم داندی یونایتد عنوان قهرمانی را در سال ۱۹۸۳ به دست آورده بود. سلتیک در این میان در سال‌های ۱۹۸۱ و ۱۹۸۲ جشن قهرمانی به راه انداخت تا تیم‌های اولدفرم در طول شش سال، تنها به دو قهرمانی رسیده باشند! سلتیک در فصل ۸۶–۱۹۸۵ هم عنوان قهرمانی را به دست آورده بود، جامی که از میان دستان تیم هارتز میلدوتیان سر خورد!»

علیرغم شروع بد، تیم «هارتز میلدوتیان» فرمی خوب به خود گرفت، در ادامه فصل به صدر جدول صعود کرد و در آخرین هفته لیگ اسکاتلند به عنوان صدرنشین پا به میدان گذاشت. هارتز برای نخستین قهرمانی ملی پس از ۲۶ سال تنها به یک تساوی نیاز داشت و تیم رتبه ششمی جدول –داندی– حریف این تیم بود. هارتز با توجه به اینکه تفاضل گلش نسبت به سلتیک پنج گل بالاتر بود، امکان داشت در صورت شکست هم به عنوان قهرمانی برسد. به بیانی ساده‌تر؛ سرنوشت قهرمانی به دست خودش نوشته می‌شد.

در بازی همزمان سلتیک برابر تیم «سنت میرن» با پنج گل به برتری رسید. حالا هارتز برای قهرمانی در لیگ اسکاتلند فقط باید برابر داندی شکست نمی‌خورد! این دیدار تا دقیقه ۸۳ با تساوی در جریان بود تا اینکه «ارکی ناکس» سرمربی وقتِ تیم رقیب تصمیم گرفت «آلبرت کید» مهاجمی که تا آن دیدار برای تیم به میدان نرفته بود را به مستطیل سبز بفرستد. بازیکنی که در عین نابوری توانست طی تنها ۶ دقیقه برای داندی دو گل به ثمر برساند تا تمام امیدهای هارتز نقش بر آب شود و سلتیک به یک قهرمانی دیگر در لیگ دست پیدا کند.

هارلی در این خصوص می‌گوید: «پیراهن نخست داندی و هارتز تقریباً

یکسان و مشابه بود. به همین دلیل نیز هارتز به عنوان تیم میهمان با پیراهن دوم خود به میدان رفت. پیراهن آنها نقره‌ای رنگ با شورت قرمز و جوراب سفیدرنگ بود. با این وجود آنها در روزی که پیراهن نقره‌ای رنگ بر تن داشتند، دست‌شان از جام قهرمانی کوتاه ماند و به رتبه دوم لیگ رسیدند تا روز تلخی برای هواداران این تیم رقم بخورد.»

یک هفته بعد در فینال جام حذفی اسکاتلند در «همپدن پارک»، هارتز برابر آبردین پا به میدان گذاشت؛ فرگوسن که آن روز‌ها هدایت تیم آبردین را برعهده داشت به بازیکنانش دستور داد تا رنج حریف را بیشتر کنند. نتیجه هم چیزی شد که الکس دستور داده بود؛ آبردین در پایان مسابقه با ۳ گل برابر هارتز به پیروزی رسید تا ضمن بالا بردن جام قهرمانی، غمی بزرگ و فراموش‌نشدنی را به هواداران هارتز تحمیل کند.

پس از آن دیگر کمتر شرکتی شجاع – یا احمق – بوده تا به هارتز پیشنهاد پوشیدن پیراهن نقره‌ای را ارائه دهد. علیرغم رنگ درخشان این پیراهن، ارزش ندارد تا آن کابوس‌ها باز هم برای هوادارانِ تیم زنده شود.

ایتالیا (لباس سوم- سال ۲۰۰۴)



در سال ۲۰۰۴ کمپانی «پوما» تصمیم گرفت که برای آنزوری پس از ۹۶ سال از حیات تیم فوتبالش، یک پیراهن سوم طراحی کند. آنها در تکمیل پیراهن سنتی آبی خانگی ایتالیا و پیراهن خارج از خانه سفیدشان، بر آن شدند تا پیراهن سوم ایتالیا را تنگ، شیک و به رنگ آبی تیره طراحی کنند تا زمانی که پیراهن آبی و سفید قابل استفاده نیستند، این پیراهن بر تن ایتالیایی‌ها بوسه بزنند. از این پیراهن اولین بار در نخستین حضور «مارچلو لیپی» روی نیمکت آنزوری رونمایی شد که البته شروع خوبی برای لیپی و این پیراهن نبود!

ایتالیا در دیداری دوستانه با ۲ گل مغلوب ایسلند شد؛ «ایدور گودیانسن» و «گیلفی آینارسون» در فاصله تنها ۲ دقیقه توانستند دروازه «جیانلونیجی بوفون» را فرو بریزند تا لیپی در نخستین دیدار خود به عنوان سرمربی ایتالیا مرزه تلخ شکست را بچشد. البته لیپی در این دیدار دوستانه نمی‌توانست از بازیکنانی نظیر «کریستین ویری»، «آنتونیو کاسانو»، «فرانچسکو توتی» و «فابیو کانناورو» به دلیل مصدومیت بهره بگیرد اما «پوما» و فدراسیون فوتبال ایتالیا تنها پس از همین بازی تصمیم گرفتند که دیگر از این پیراهن سوم استفاده نکنند و ایده پیراهن سوم را کنار بگذارند. البته پوما در سال ۲۰۲۰ با پیراهن برگرفته از رسانس سبز رنگ خود، باز هم پیراهن سوم در اختیار تیم ملی ایتالیا قرار داد.

دلوس در این باره نظر قابل توجهی دارد: «در دهه اول قرن بیست‌ویکم، پوما شاید دومین شرکت مهم تولیدکننده البسه به حساب می‌آمد. کمپانی کاپا در اوایل این دهه پیراهن ایتالیا را طراحی می‌کرد و با طراحی‌های خود شهرتی جهانی به دست آورد اما پوما کم‌کم با طراحی‌های خلاقانه خود را به برندی محبوب بین هواداران تبدیل کرد. نگاهی به گذشته و تماشای طرح‌های قابل توجه پوما همانند پیراهن آستین حلقه‌ای تیم ملی کامرون واقعاً لذت‌بخش است. ایتالیا هم در دوران همکاری با کمپانی پوما از پیراهن‌های جذابی برخوردار بود. پیراهن سوم سال ۲۰۰۴ اما به طور کامل از حافظه من دور مانده بود و وقتی چند هفته پیش متوجه آن شدم، در شوکی بزرگ فرو رفتم. این پیراهن، لباسی جذاب و دوست داشتنی است که نسبت به سایر پیراهن‌های ملی و پیراهن‌های خود تیم ملی ایتالیا جذابیت خاصی دارد اما بارها دیده‌ایم که نفرین یک پیراهن را نمی‌توان به راحتی خنثی کرد و بازگرداندن پیراهنی طلسم‌شده امری بسیار سخت است.»

بایرلورکوزن (لباس نخست- سال ۲۰۰۴)



تغییر قرن به همراه خود، دگرگونی‌های بسیاری به همراه داشت اما در آلمان هیچ چیز دستخوش تغییر نشد؛ بایرن مونیخ همچنان قدرت اول کشور به حساب می‌آمد و سایرین به دنبال کسب عنوان نایب قهرمانی. با این حال در فصل ۰۲–۲۰۰۱ تیم «بایرلورکوزن» توانست باورایی‌ها را به چالش بکشد؛ هم در لیگ و هم در جام حذفی آلمان. ضمن اینکه لورکوزنی‌ها در رقابت‌های لیگ قهرمانان اروپا هم نتایج خوبی به دست آوردند. تیمی که تا آخرین لحظه برای موفقیت در هر مسابقه‌ای می‌جنگید اما خالی ماندن دستش از جام در پایان فصل، آن هم با وجود مبارزه در سه جبهه، نشان از داستانِ تلخِ پیراهن آن فصل دارد.

پیراهن تیم فوتبال آرسنال

پیراهن تیم فوتبال آرسنال

پیراهن تیم فوتبال آرسنال

لورکوزن تحت هدایت «کلوس تاپ‌مولر» یک تیم استثنایی بود؛ «هانس یورگ بوت» درون دروازه تیم حضور داشت، «لوسیو» در قلب خط دفاعی، «میشائیل بالاک» جوان اما مستعد و مسئولیت‌پذیر در خط هافبک و «اولیور نوویل» به همراه «دیمیتار برباتوف» در خط حمله مسئول آتش‌بازی. تیمی که به واقع یارای رقابت با هر تیمی در اروپا را داشت و در هر سه جبهه تا آخرین نفس جنگید اما در بدترین زمان ممکن، کم آورد.

لورکوزن ماه‌ها تلاش کرد تا به فینال لیگ قهرمانان اروپا و فینال جام حذفی آلمان برسد؛ آنها سه هفته مانده به پایان بازی‌ها نسبت به دورتموند با پنج امتیاز برتری در صدر جدول بوندس لیگا قرار داشتند اما در هفته پایانی قهرمانی را به زنبورها واگذار کردند! در تلاش برای فراموشی این ناکامی، قرمزوسپاه‌ها به دیدار فینال جام حذفی پا گذاشتند اما این بار هم با نتیجه ۴ بر ۲ مغلوب شالکه شدند.

چهار روز بعد، در فینال لیگ قهرمانان اروپا می‌توانستند هفته تلخ خود را به دست فراموشی بسپارند اما رئال مادرید با درخشش «زین‌الدین زیدان» و آن گل تماشایی و خاطره‌انگیز، ۲ بر یک به پیروزی رسید تا «کهکشانی‌ها» نهمین قهرمانی اروپایی‌شان را جشن بگیرند. آن هم مقابل دیدگان تیمی که دو هفته پیش از آن، خود را در آستانه کسب سه‌گانه می‌دید اما طی ۱۴ روز همه چیز را از دست داد!

پیراهن نخست آن سال تیم یک ترکیب کلاسیک بود که هر آنچه یک پیراهن لورکوزن نیاز داشت به خود می‌دید اما آیا هواداری هنوز هم آن را بر تن می‌کند؟ بله تنها افراد مازوخیست!

منچستر یونایتد (لباس دوم- سال ۱۹۹۶)



یکی از مشهورترین اتفاقات تاریخ لیگ برتر در فصل ۹۶–۱۹۹۵ رقم خورد؛ فصلی که پیراهن دوم منچستر یونایتد در بین دو نیمه با دستور سرمربی از تن بازیکنان تیم بیرون آمد و بازیکنان با پیراهنی دیگر به میدان رفتند زیرا «الکس فرگوسن» پیراهن خاکستری رنگ را مسبب ناکامی تیمش می‌دانست!

بازیکنان یونایتد پس از شکست ۳ گله برابر ساوتهمپتون در نیمه نخست، در رختکن این جمله را از زبان فرگوسن شنیدند: «آن پیراهن‌ها را در بیاورید تا همه چیز تغییر کند.»

منچستر یونایتد آن فصل تا پیش از تقابل با ساوتهمپتون، با پیراهن خاکستری رنگ خود چهار مرتبه به میدان رفته بود؛ در مصاف با «ناتینگهام فارست» به تساوی رسید و برابر استون‌ویلا، آرسنال و لیورپول شکست خورد! پس از شکست سه گله در یک نیمه برابر ساوتهمپتون با همان پیراهن خاکستری، صبر فرگوسن لبریز شد و دستور تغییر لباس را داد.

با کسب اجازه از داور، شیاطین‌سرخ در نیمه دوم با پیراهن آبی‌وسفیدرنگ سوم خود به میدان رفتند. این تغییر پیراهن حداقل برای نیمه دوم نتیجه‌بخش بود و شاگردان فرگی نیمه دوم را یک بر صفر پیروز شدند. این پیراهن دو روز بعد توسط کمپانی «آمبرو» برای همیشه به زباله‌دان تاریخ پیوست!

اسکاتلند (لباس دوم- سال ۲۰۰۲)



این داستان تقریباً همانند داستان پیراهن سوم کمپانی «پوما» برای ایتالیا در سال ۲۰۰۴ است؛ کمپانی «دیادورا» – که از قضا یک برند ایتالیایی است – در سال ۲۰۰۲ تصمیم گرفت با ترکیبی جالب، یک پیراهن سوم به رنگ قرمز گیلاسی برای اسکاتلند طراحی و تهیه کند.

پیراهن گیلاس قرمز و طلایی، قرار بود در طول رقابت‌های مقدماتی یورو ۲۰۰۸ توسط بازیکنان اسکاتلند پوشیده شود. آنها با سه پیروزی برابر تیم‌های ملی جزایر فارو، لیتوانی و فرانسه کار را با قدرت کلید زدند. شکست برابر ایتالیا و اوکراین کمی کارشان را سخت کرد اما پیروزی مقابل گرجستان و سپس برد مقابل فرانسه در پاریس کار آنها را بسیار ارزشمند ساخت. در اکتبر ۲۰۰۷، شاگردان «الکس مک‌لیش» با هدف کسب سه امتیاز کامل پا به گرجستان گذاشتند اما در دیدار برابر تیم جوان این کشور در کمال تعجب با دو گل شکست خوردند تا برای راهیابی به جام ملت‌های ۲۰۰۸ محکوم به پیروزی برابر ایتالیا در همپدن پارک شوند! جایی که با گل‌های «لوکا تونی» و «کریستین پانوچی» مقابل آنزوری زانو زدند تا این شکست پایان رویای راهیابی اسکاتلند به یورو ۲۰۰۸ و فراموشی پیراهن قرمز گیلاسی باشد.